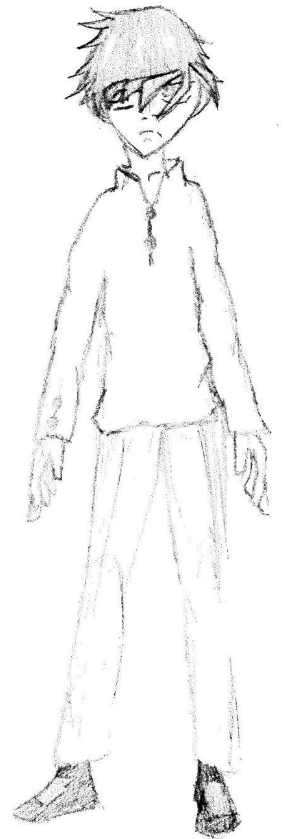

LA HISTÒRIA INEXPLICABLE D'EN ROVELLÓ

Això va passar a París, més o menys a l'any 1890... Quan la Torre Eiffel encara estava en construcció.

Feia una tarda preciosa quan un senyor (un tal Rovelló), mentre caminava, anava contemplant les fulles que l'hi passaven per dalt del cap. Aquest senyor era prim, una mica baixet, devia tenir cap a 70 anys. Estava anant al seu pis caminant tot sol. Quan va arribar, es va posar a fer un quadre (un quadre una mica estrany, perquè ningú entenia les seves obres d'art).

L'endemà (un dia qualsevol) va anar a un museu i va entrar a una sala on no hi havia ningú. Es va trobar en ple silenci i va veure un quadre que era del seu gust. Però no es veia bé perquè estava a contrallum (la gent que va dissenyar aquella sala... no eren gaire bons, em sembla). Es va plantejar de robar el quadre, perquè el seu pare era lladre i de tant en tant li ensenyava a robar, però... va veure que fer això no estava gens bé.

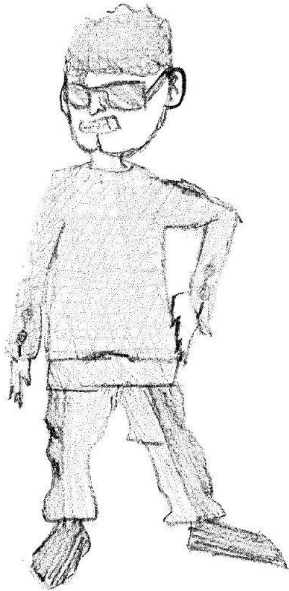

Després es va enfadar perquè la gent feia quadres molt bonics i, en canvi, ell no feia quadres tan guais. Mentrestant, anava pensant en els bons quadres que feia la gent i que acabaven triomfant. Però cada vegada que pensava amb això s'enfadava més i més perquè tenia molta enveja, fins que no va aguantar i es va enfadar molt i molt. Així que va agafar un plàtan que tenia just al seu costat i el va tirar contra la paret on hi havia el quadre buit, i se'n va anar a casa seva a dormir (se'n va anar a dormir ben enfadat).

Pseudònim: Rossegacadires

Ell no ho entenia... practicava i practicava però els resultats dels seus quadres no eren prou bons. Quan ja estava al llit dormint, va somiar que parlava amb el personatge del seus somnis (un personatge molt estrany), i enmig del somni aquest li va dir:

-Simplement has de cridar l'atenció!

Ell no s'ho podia creure: estava parlant amb la seva joguina preferida i que tenia des de ben petit. Es va aixecar de cop. Havia passat tota una nit, però per ell havien estat només 5 o 6 segons de somni. Va córrer com un coet cap al museu, fins a la paret on havia tirat el plàtan i de seguida va veure que tots els visitants del museu estaven mirant el plàtan. Ell no es podia creure que allò fos una obra d'art i la gent la mirés.

Quan tothom ja havia vist el plàtan, van començar a preguntar, tot cridant:

-Quant val aquest quadre? Quant val aquest quadre?

Ell va sortir i va dir:

-Jo he fet aquest quadre i val 120.000€.

La gent va parar de cridar i entremig d'aquelles persones va sortir una noia. Aquella dona feia pinta de ser rica i es va oferir voluntària per comprar el quadre, però el va interrompre un noi molt ben vestit, que va dir:

-Aquegst quadrg e s'ha deg quedag a un museug.

En Rovelló es va quedar paralitzat, el seu somni s'havia fet realitat... i va dir ben content:

-Sí, sí!

Llavors es van emportar el quadre. La dona no ho volia però ho va deixar estar.

I meu el pare va dir:

-Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

És clar, tot havia sigut un conte que m'havia explicat el pare. M'havia posat tant amb el conte que em pensava que estava a dins.

-Pare, i com es diu el protagonista? -vaig preguntar-li.

Pseudònim: Rossegacadires

-Maurizio, Maurizio Cattelan -em va contestar.

-Quèèèèèèèèèèè? Igual que tu!

No em podia creure que el meu pare s'hagués fet famos en l'art. Li vaig preguntar per què no continuava amb l'art però no em va respondre. Vaig tancar la llum i em vaig posar a dormir.